

Paulo Coelho s-a născut la Rio de Janeiro în 1947. Este unul dintre cei mai de succes romancieri ai lumii, cărțile sale traduse în 88 de limbi și editate în peste 170 de țări atingând, până în prezent, vânzări de peste 320 de milioane de exemplare în întreaga lume, iar în România, de peste un milion și jumătate de exemplare. Înainte să devină un adevărat fenomen literar, a fost un hippie rebel, apoi autor dramatic, director de teatru, jurnalist, poet. În 1986 face pelerinajul la Santiago de Compostela, eveniment care i-a marcat viața și cariera. Deși profund atașat de Brazilia natală, romanele lui dezvoltă drame universale, ceea ce explică primirea entuziastă de care se bucură pe toate meridianele. Paulo Coelho este scriitorul cu cea mai mare comunitate online, având peste 45 de milioane de fani pe rețelele de socializare. În 2009, a intrat în Guinness Book drept autorul celei mai traduse cărți (romanul *Alchimistul*).

I s-au decernat numeroase premii (printre care premiul german Bambi 2001, acordat personalității culturale a anului, premiul italian Fregene pentru literatură) și importante distincții (Cavaler al Legiunii de Onoare, Franța, 1999; Comandor al Ordinului Rio Branco, Brazilia, 1998 etc.). Este membru al Academiei Braziliene de Litere din 2002, iar în 2007 a fost numit Mesager al Păcii de către ONU.

Cărți traduse în română: *Jurnalul unui Mag* (1987); *Alchimistul* (1988); *Brida* (1990); *Walkiriile* (1992); *La râul Piedra am sezut și-am plâns* (1994); *Al cincilea munte* (1996); *Manualul războinicului luminii* (1997); *Veronika se hotărăște să moară* (1998); *Diavolul și domnișoara Prym* (2000); *Unsprezece minute* (2003); *Zahir* (2005); *Vrăjitoarea din Portobello* (2006); *Învinsătorul este întotdeauna singur* (2008); *Aleph* (2010); *Manuscrisul găsit la Accra* (2012); *Adulter* (2014); *Spioana* (2016); *Hippie* (2018); *Fii ca râul care curge* (2023).

PAULO COELHO

Walkiriile

Traducere din portugheză de
GABRIELA BANU

HUMANITAS
fiction

J. și cu mine ne-am întâlnit pe plaja Copacabana, în Rio de Janeiro, ca să luăm prânzul. Cu toată bucuria și entuziasmul unui scriitor care-și publica a doua carte, i-am dat un exemplar din *Alchimistul*. I-am explicat că volumul îi era dedicat, că acesta era felul meu de a-i mulțumi pentru tot ce învățasem de-a lungul celor șase ani de când ne cunoscuserăm îndeaproape.

După două zile, l-am condus la aeroport. El citise deja o parte din original, și mi-a atras atenția cu o frază: „Tot ce se întâmplă o dată e posibil să nu se mai întâmple. Dar tot ce se întâmplă de două ori se va petrece sigur și a treia oară”. L-am întrebat ce vrea să spună cu asta. Mi-a explicat că eu avusesem deja două ocazii să-mi trăiesc visul, și că aveam să-l distrug. Și mi-a citat un fragment dintr-un poem de Oscar Wilde:

*Cu toții ucidem ce ni-i drag
Și-ntindem morții prada;*

Cei lași ucid cu sărutări
 Iar cei viteji, cu spada.*

L-am întrebat ce voia să spună cu asta. J. mi-a sugerat să fac „Exercițiile spirituale” ale Sfântului Ignațiu de Loyola într-un loc izolat, pentru că succesul îi umple pe oameni de bucurie și de vinovăție în același timp, iar eu trebuia să fiu pregătit pentru ce avea să mi se întâmple de acum înainte.

Atunci eu i-am spus că unul dintre visele mele era să petrec patruzeci de zile într-un deșert, iar lui i s-a părut o idee excelentă. Mi-a sugerat să aleg Mojave, din Statele Unite, unde cunoștea pe cineva care mă putea ajuta să accept tot ce iubeam – munca mea.

Rezultatul acestei experiențe se află în *Walkiriile*. Întâmplările povestite între zilele de 5 septembrie și 17 octombrie 1988. Ordinea unor întâmplări e schimbată, și în două ocazii am folosit ficțiunea, astfel încât cititorul să poată înțelege mai bine chestiunile tratate – dar toate faptele esențiale sunt adevărate. Scrisoarea citată în epilogul cărții este înregistrată în Registrul Notarial de Titluri și Documente din Rio de Janeiro, cu numărul 478038.

---

* *Balada închisorii Reading*, în Oscar Wilde, Edgar Allan Poe, *Poeme alese*, ediție bilingvă, trad. de N. Porsenna, Vremea, 2001. (N. tr.)

Walkiriile

Conducea de vreo șase ore. Pentru a suta oară poate, o întrebă pe femeia de lângă el dacă acela era drumul cel bun.

Pentru a suta oară ea se uită pe hartă. Da, asta era drumul. Deși totul în jur era verde, cu un râu frumos curgând pe lângă șoseaua mărginită de copaci.

— Mai bine ne oprim la o benzinărie și întrebăm, spuse ea.

Și-au continuat drumul fără să mai vorbească, ascultau muzică veche la un post de radio. Chris știa că nu era nevoie să se oprească la benzinărie, pentru că mergeau în direcția cea bună – chiar dacă în fața ochilor li se așternea un peisaj complet diferit. Dar își cunoștea bine soțul – Paulo era încordat, neîncrezător, își spunea că ea citise greșit harta. S-ar liniști dacă ar întreba pe cineva.

— De ce am venit aici?

— Pentru ca eu să-mi pot îndeplini misiunea, răspunse el.

— Ciudată misiune, spuse ea.

Într-adevăr, foarte ciudată, gândi el.

Să stai de vorbă cu îngerul tău păzitor.

— O să stai de vorbă cu îngerul tău, spuse ea, după o vreme. Dar până atunci, ce-ar fi să vorbești puțin cu mine?

Însă el rămase tăcut, privind concentrat autostrada, gândind poate că ea greșise drumul. „Nu are rost să insist”, își spuse ea. Se ruga să apară mai repede o benzinărie; plecaseră direct de la aeroportul din Los Angeles spre autostradă – îi era teamă ca nu cumva Paulo să fie prea obosit și să aștească la volan.

Iar locul acela iluzoriu nu mai apărea odată.

„Trebuia să mă mărit cu un inginer”, își zise în sine ea.

Niciodată n-avea să se obișnuiască – să lase totul dintr-odată, s-o pornească în căutarea unor căi sacre, a unor spade, discuții cu îngerii, să facă tot posibilul ca să avanseze pe drumul magiei. „El a avut întotdeauna năravul de a lăsa totul baltă, neterminat, chiar înainte de a-l întâlni pe J.”

Își aminti ziua în care au ieșit împreună pentru prima oară. Ajunseseră imediat în pat, iar într-o săptămână ea și-a adus planșeta în apartamentul lui. Prietenii comuni ziceau că Paulo era un vrăjitor, și într-o seară Chris i-a telefonat pastorului de la biserica protestantă pe care o frecventa ca să-i ceară să se roage pentru ea.

Dar în primul an el n-a pomenit niciodată de magie. Lucra la un studio de înregistrări și punct.

Și în anul următor viața a curs la fel. Numai că el și-a dat demisia și s-a angajat la altă casă de înregistrări.

În al treilea an, iar și-a dat demisia (năravul de a lăsa totul baltă!), și s-a hotărât să înceapă să scrie emisiuni pentru o televiziune. Ei i se părea totul foarte ciudat – să-ți schimbi serviciul în fiecare an – dar el scria, câștiga și trăiau bine.

Până ce, la sfârșitul celui de-al treilea an, iar s-a hotărât să plece de unde lucra. N-a dat nici o explicație, a spus doar că se săturase de ce făcea, nu folosea la nimic să-și tot dea demisia și să-și schimbe locul de muncă încontinuu. Trebuia să descopere ce voia. Strânseseră ceva bani și s-au hotărât să plece în lume.

„Într-o mașină, exact ca acum”, gândi Chris.

Și s-au întâlnit cu J., la Amsterdam, când beau o cafea la Brower Hotel și priveau canalul Singel. Paulo s-a schimbat la față când l-a văzut, a devenit neliniștit și până la urmă și-a luat inima-n dinți și s-a dus la masa domnului aceluia înalt, cu părul alb și chipul blând. În noaptea aceea, după ce au rămas singuri, el a băut o sticlă întreagă de vin – nu ținea la băutura, s-a îmbătat imediat – și abia atunci i-a spus că de șapte ani se dedicase învățării magiei (dar ea aflase despre toate astea, îi povestiseră prietenii). După aceea, nu se știe de ce – deși ea îl întrebuse de mai multe ori – se lăsase și de asta.

„Dar am avut o viziune cu omul acesta, acum două luni, la lagărul de concentrare de la Dachau”, a spus el referindu-se la J. Ea și-a amintit repede de ziua aceea. Paulo a plâns mult, spunea că auzise o chemare, dar nu știa cum să răspundă.

„Trebuie să mă întorc la magie?” a întrebat el.

„Desigur”, i-a răspuns ea, dar nu era deloc sigură de ce spunea.

După întâlnirea cu J., totul s-a schimbat. Au apărut ritualurile, exercițiile, practica magiei. Și lungile călătorii cu J., mereu fără o dată sigură de întoarcere. Sau întâlnirile nesfârșite cu bărbați ciudați și femei frumoase, toți înconjurați de o extraordinară aură de senzualitate. Apăruseră provocări și încercări, nopți lungi fără somn, sâmbete și duminici interminabile fără a ieși din casă. Dar Paulo era mult mai mulțumit – nu mai trăia dintr-o demisie în alta. Și-au făcut amândoi o mică editură, iar el a reușit să-și vadă un vechi vis împlinit – acela de a scrie cărți.

În sfârșit a apărut o benzinărie. O tânără cu trăsături de indiancă a venit să-i servească. Amândoi coborâseră din mașină ca să se dezmorească puțin, în timp ce fata le făcea plinul.

Paulo a luat harta și a verificat ruta. Erau pe drumul cel bun.

„În sfârșit, s-a relaxat. O să vorbească iar cu mine”, își spuse ea.

— J. ți-a cerut să te întâlnești cu îngerul *aici*? întrebă ea, cu multă grijă.

— Nu, i-a răspuns el.

„Ce bine, uite că mi-a răspuns”, își spuse ea în timp ce privea vegetația strălucitoare. Soarele stătea să asfințească. Dacă n-ar fi privit de atâtea ori harta, și ea ar fi avut îndoieli cu privire la drum. Mai rămăseseră doar vreo zece kilometri până să ajungă, și peisajul acela părea să spună că încă erau departe, foarte departe.

— J. n-a spus că trebuie să vin aici, continuă Paulo. Locul nu contează, oricare e bun. Dar aici am eu un contact, înțelegeți?

Sigur, înțelegea. Paulo avea mereu contacte. Asta însemna persoane membre ale Tradiției; dar, când scria în jurnalul ei, o numea „Conspirația”. Erau mult mai mulți vrăjitori și șamani decât își închipuia lumea.

— E cineva care vorbește cu îngerii?

— Nu știu sigur. Odată, J. s-a referit – foarte pe departe – la un maestru din Tradiție care stă pe aici și care știa cum să vorbească cu îngerii. Dar poate fi doar un zvon.

O fi vorbit serios. Deși Chris știa că el putea alege un loc, unul dintre multele locuri unde el avea „contacte”. Un loc unde să fie departe de viața cotidiană și să se poată concentra asupra Extraordinarului.

— Și cum o să vorbești cu îngerul tău?

— Nu știu.

„Ce viață ciudată”, se gândi ea. Se uită lung după soțul ei, pe când acesta se îndrepta spre indiană pentru a-i plăti. Nu știa decât că trebuie să vorbească cu îngerii, și basta! Să lase totul baltă, să ia avionul, să călătorească douăsprezece ore până la Los Angeles, să conducă mașina șase ore până la benzinăria aia, să se înarmeze cu destulă răbdare pentru a rămâne acolo patruzeci de zile, și toate astea pentru a conversa – sau a încerca să converseze – cu îngerul păzitor!

El se întoarse râzând spre ea și ea îi răspunse cu un zâmbet. La urma urmelor, nu era chiar așa de rău. Erau lucruri plicticoase de zi cu zi, trebuia să facă plăți, să deconteze cecuri, să facă vizite de curtoazie, să înghită tot felul de neplăceri.

Dar încă mai credeau în îngeri.

— O să reușim, spuse ea.

— Mulțumesc pentru „reușim”, răspunse el. Dar aici eu sunt magul.

Fata de la benzinărie le spusese că erau pe drumul cel bun. Au mai mers vreo zece minute, de data asta cu radioul închis. Urma un delușor, dar numai când au ajuns în vârf – și au văzut peisajul de jos – și-au dat seama cât de sus se aflau. De șase ore tot urcaseră încet, fără să-și dea seama.

Dar ajunseseră.

El a tras mașina pe dreapta și a oprit motorul. Ea a mai privit o dată în urmă, ca să se convingă: da, se vedeau copaci verzi, plante, vegetație de tot felul.

Iar în față, cât vedeai cu ochii, se întindea Mojave. Urișul deșert care se întindea peste cinci state americane și intra în Mexic, deșertul pe care ea-l văzuse de atâtea ori în filmele cu cowboy când era mică, deșertul care avea locuri cu nume ciudate, cum ar fi Pădurea Curcubeului sau Valea Morții.

„E roz”, își zise Chris. Dar nu vorbi cu voce tare. El privea fix imensitatea aceea, încercând poate să descopere unde locuiau îngerii.

Cine se oprește în piațeta principală poate vedea de unde începe și unde se termină Borrego Springs. Orașelul avea trei hoteluri. Iarna, turiștii veneau aici să-și amintească de soare.

Și-au lăsat bagajele în cameră și s-au dus să cineze la un restaurant cu mâncare mexicană. Chelnerul care i-a servit a rămas în apropiere multă vreme, încercând să înțeleagă ce limbă vorbeau și, cum n-a reușit, până la urmă i-a întreat direct. Aflând că veneau din Brazilia, le-a spus că nu cunoscuse niciodată vreun brazilian.

— Și acum cunosc doi, râse el.

Probabil că a doua zi tot orașul avea să afle. Nu prea erau multe noutăți în Borrego Springs.

Au terminat masa și au ieșit să se plimbe, de mână, prin împrejurimile orașului. El voia să pună piciorul în deșert, să simtă deșertul, să respire aerul din Mojave. S-au ascuns pe după pietrele și stâncile care erau peste tot; după o jumătate de oră de mers, puteau privi spre răsărit și vedeau în depărtare puținele luminițe ale orașului Borrego Springs.

De aici se putea admira mai bine cerul. S-au așezat jos și au început să privească bolta, punându-și câte o dorință la fiecare stea căzătoare. Nu era lună, iar constelațiile străluceau.

— Ai avut vreodată senzația, în anumite momente ale vieții, că cineva te ține sub observație? întrebă Paulo.

— De unde știi?

— Știu. Sunt clipe în care, fără să ne dăm seama, simțim prezența îngerilor.

Chris își aminti de adolescență. Mai ales atunci senzația aceasta era foarte puternică.

— În asemenea momente, continuă el, începem să creăm un fel de film în care suntem personaje principale și acționăm cu siguranța că ne veghează cineva. Dar, pe măsură ce creștem, începe să ni se pară ridicol. Ca visul unui copil care vrea să devină vedetă de cinema. Uităm că, în momentele acelea în care jucam pentru un public invizibil, senzația că suntem văzuți era foarte puternică.

Tăcu pentru o clipă.

— Când privesc cerul, de multe ori această senzație revine, mereu însoțită de întrebarea: cine ne veghează?

— Ei bine, cine ne veghează? întrebă și ea.

— Îngerii. Trimișii lui Dumnezeu.

Ea rămase cu privirea ațintită spre cer. Voia să creadă acele lucruri.

— Toate religiile și toți oamenii care au văzut deja Extraordinarul vorbesc despre îngeri, continuă Paulo. Universul este populat de îngeri. Ei sunt cei care ne aduc speranța, asemenea aceluia care i-a vestit pe

păstori că se născuse Mesia. Aduc și moartea, precum îngerul exterminator, care a umblat prin Egipt și a omorât pruncii din casele care nu aveau semn la poartă. Ei sunt cei care ne pot împiedica să intrăm în Paradis, cu o sabie de foc în mână. Sau ne pot chema să intrăm, cum a făcut un înger cu Maria. Îngerii deschid pecetea cărții interzise, suflând în trâmbițe la Judecata de Apoi. Aduc lumina, ca Mihail, sau întunericul, ca Lucifer.

Chris își făcu curaj și întrebă:

— Au aripi?

— Eu încă n-am văzut un înger, răspuse el. Dar și eu am vrut să știu. Și l-am întrebat pe J.

„Ce bine“, gândi ea. Nu era singura care voia să afle lucruri simple despre îngeri.

— J. mi-a spus că ei iau forma pe care oamenii și-o închipuie. Pentru că sunt gândul viu al lui Dumnezeu și trebuie să se adapteze la înțelepciunea și la înțelegerea noastră. Ei știu că noi nu reușim să-i vedem dacă nu acționează astfel.

Paulo închise ochii.

— Gândește-te la îngerul tău și-i vei simți prezența chiar acum, conchise el.

Au rămas tăcuți, tolăniți în nisipul deșertului. Nu puteau auzi nici un zgomot, iar Chris a început să se simtă din nou ca în filmul din adolescență, în care juca pentru un public invizibil. Cu cât se concentra mai mult, cu atât era mai sigură că în jurul ei se află o prezență puternică, prietenoasă și generoasă. A început să-și închipuie îngerul, l-a îmbrăcat exact cum văzuse în icoanele din copilărie; haine albastre, păr auriu și aripi uriașe, albe.

Și Paulo își închipuia îngerul. Se cufundase de multe ori în lumea invizibilă care îl înconjura, și asta nu mai era o noutate pentru el. Dar acum, după ce J. îi dăduse o sarcină, simțea că îngerul lui era mult mai prezent – ca și cum îngerii și-ar fi făcut simțită prezența doar aceluia care credeau în existența lor. Cu toate acestea, în pofida faptului că omul crede sau nu crede, ei sunt totdeauna aici – soli ai vieții, ai morții, ai infernului și ai paradisului.

Îi puse îngerului o mantie lungă brodată cu fir de aur și, de asemenea, aripi.